

[Kirkeministeren.]

gav som Resultat, at 7 af Rigets Biskopper sagde nej, medens de to ikke fandt, der var noget at indvende imod at ordinere Kvinder til Folkekirken Embeder, ligesom det teologiske Fakultet allerede langt tidligere havde udtalt, at man ikke fandt, at der efter den danske Kirkes Sæd og Skik, efter luthersk Lære var noget at indvende imod Kvinders Ordination til Præsteembeder. Det vil altsaa sige, at ved denne Rigsdagssamlings Begyndelse laa Situationen saaledes — og dette bør vel erindres, naar denne Sag senere hen diskuteres —, at der for det første var en Menighed, der ønskede en Kvinde som Præst, en Kvinde, der i Kraft af sin Eksamen og Uddannelse i øvrigt opfyldte Betingelserne for at kunne blive Præst i Folkekirken. Dette var det ene. Det andet var, at der paa Rigsdagen var et Flertal for nu efter de mange Aars Snakken om Tingene at gennemføre en Lov, hvorved der blev givet Kvinder Adgang til Folkekirken Embeder saavel som Mænd.

I denne Situation fandt jeg, at der ikke var andet at gøre end at skabe Mulighed derfor, men vel at mærke saaledes, at der blev taget det størst mulige Hensyn til de vide Kredse inden for Folkekirken, som ikke ønskede kvindelige Præster, eller som i hvert Fald var overordentlig betænkelige derved. Jeg bliver nødt til at gentage, hvad jeg sagde i det andet høje Ting, at efter min Opfattelse er Frisind en Egenskab, som fornemmelig kommer til Orde over for Modstandere. Det er visselig sandt, at den, der ingen Modstander har haft nogen Sinde, om dette Menneskes Frisind kan man intet vide. Derfor mente jeg, det vilde være rigtigt, at man netop over for Modstandere af dette viste saa meget Hensyn, at man i Loven fik indsat en Bestemmelse, der sikrede enhver Menighed imod, at den imod sin Vilje kunde faa paatvunget en kvindelig Præst, idet jeg lod indsætte en § 7, gaaende ud paa, at saafremt der ved Ansættelse i et af Folkekirken Embeder — det være sig fast eller midlertidigt — er Tale om Beskikkelse af en Kvinde, vil saadan Beskikkelse dog kun kunne ske, saafremt der i hvert af Menighedsraadene er Flertal derfor. Dette betød altsaa, at der, hvor man virkelig ønskede en Kvinde som Præst, kunde man faa hende, men hvor man ikke ønskede hende, der risikerede man intet.

Man vil sige: det gør man vel ikke alligevel. Nej, man gør det ikke, saa længe jeg har den Ære at gøre Tjeneste som Kirkeminister, rimeligvis heller ikke i en overskuelig

Fremtid, om Kirkeministeren skulde komme til at hedde noget andet end det Navn, jeg bærer, men man kan jo nu engang aldrig forudse, hvad der vil ske. Der vil kunne være en vilkaarlig Minister, som vil sige: nu vel, vi skal anbringe en Kvinde der, selv om de ikke ønsker hende. Og der er jo Steder, hvor Menighedsraadene ikke har Adgang til at afgive Stemme med Hensyn til den Præst eller en af de Præster, der er ved den paagældende Kirke. Det var det, jeg tilsigtede ved Indsættelsen af § 7.

Da Sagen kom i Udvalg, viste det sig imidlertid, at Udvalgets Flertal var imod denne Paragraf og slet og ret ønskede, at der skulde skabes lige Adgang for Kvinder og Mænd. Dog har Flertallet ladet indsætte en Bestemmelse, som gaar ud paa, at ved Besættelsen af Præsteembeder, der sker under Medvirkning af Menighedsraadene, kan Kirkeministeren i Tilfælde, hvor der er flere Menighedsraad i Pastoratet, bestemme, at Afstemningen inden for Menighedsraadene om Indstillingen angaaende Embedets Besættelse skal foretages saaledes, at det af Afstemningens Resultat fremgaar, hvorledes Stemmerne er faldet inden for hvert enkelt af Menighedsraadene. De nærmere Regler fastsættes af Kirkeministeren.

Jeg indrømmer, at dette i Forhold til det, som var Det radikale Venstres oprindelige Forslag, dette, som er tiltraadt af Socialdemokratiet, er et Fremskridt i Forhold til det oprindelige. Personlig finder jeg altsaa ikke, at Fremskridtet er stort nok, men at det havde været ønskeligt at faa gennemført den af mig foreslaaede § 7. Men det har ikke været muligt at faa dette gennemført, og derfor foreligger Forslaget saaledes, som det er vedtaget i det andet høje Ting, til dette høje Tings velvillige Behandling.

H. P. Johansen: Det Spørgsmaal, som her er til Behandling, altsaa Spørgsmaalet om kvindelige Præster, har jo, som det allerede er nævnt, adskillige Gange været drøftet paa Rigsdagen, ogsaa her i Landstinget, og jeg skal straks understrege, at Socialdemokratiet gentagne Gange har givet Tilslutning til den Tanke, at Kvinder burde have Adgang til at opnaa Ansættelse som Præster i den danske Folkekirke. Men hidtil har der ikke været politisk Mulighed for at gennemføre en saadan Lovgivning. Allerede i Rigsdagssamlingen 1926—27 blev Spørgsmaalet drøftet her i Forbindelse med anden kirkelig Lovgivning, og Socialdemokratiet stillede dengang sammen med Det radikale Venstre et Forslag om at give Kvinder Adgang til at beklæde Præsteembeder,